

ΑΛΙ

ΜΟΧΑΜΕΤ

Ο Βασιλιάς του Κόσμου

Η πρώτη στον κόσμο σε πωλήσεις
βιογραφία του Μοχάμετ Άλι

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΡΕΜΝΙΚ

Βραβείο Πούλιτζερ

Αλκίμαχον

Ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '50, όταν ο Κάσιους Κλέι ξεκίνησε από τη γενέτειρά του για να κατακτήσει τον κόσμο του αθλητισμού. Την εποχή εκείνη, κανείς δεν είχε ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Τελικά, κατάφερε να αλλάξει όχι μόνον τον κόσμο του αθλητισμού, αλλά και τον υπόλοιπο κόσμο.

Αφού υιοθέτησε το όνομα Μοχάμετ Άλι, θα γινόταν η πιο αναγνωρίσιμη φιγούρα στον πλανήτη. Ο Άλι δεν ήταν απλώς ένας πυγμάχος –ήταν ένας ψυχαγωγός, ένας Φρεντ Αστέρ Βαρέων Βαρών, ένας ράπερ, πριν καλά - καλά γεννηθεί το ραπ. Ήταν ένας άνθρωπος που άφησε ανεξίτηλο το σημάδι του στην εποχή του, αλλά και διαμορφώθηκε από αυτή, μία δυναμική φιγούρα που πήρε μέρος στους φυλετικούς και τους κοινωνικούς αγώνες των καιρών του.

Το βιβλίο αυτό, μία συγκλονιστική αφήγηση της ανόδου και της αυτο-δημιουργίας του, έτσι όπως την καταγράφει ένας δημοσιογράφος βραβευμένος με Πούλιτζερ, εντάσσει τον Άλι στο πλαίσιο μίας σειράς από σπουδαίες ιστορικές προσωπικότητες της Αμερικής. Το *Μοχάμετ Άλι, Ο Βασιλιάς του Κόσμου* μας γυρίζει πίσω στην εποχή που η ζωή του ήταν μία σειρά από αγώνες, εντός και εκτός του ρινγκ.

Ένας εξαιρετικός αφηγητής, στο απόγειο των δημιουργικών του ικανοτήτων ο, βραβευμένος με Πούλιτζερ, Ντέιβιντ Ρέμνικ έχει γράψει ένα βιβλίο αντάξιο του πιο δυναμικού σύγχρονου Αμερικανού ήρωα.

ΜΟΧΑΜΕΤ ΑΛΙ

Ο Βασιλιάς του Κόσμου

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΡΕΜΝΙΚ

Μετάφραση:
Σπύρος Κατσιγιάννης

Αλκίμαχον

Τίτλος πρωτοτύπου King of the World
Συγγραφέας David Remnick
Εκδότης πρωτοτύπου Random House, Inc., Νέα Υόρκη
Ημερομηνία έκδοσης πρωτοτύπου 1998
Copyright © 1998, by David Remnick

Τίτλος Μοχάμετ Αλι. Ο Βασιλιάς του Κόσμου
Συγγραφέας Ντέιβιντ Ρέμνικ
Μετάφραση Σπύρος Κατσιγιάννης
Επιμέλεια Έλλη Κοντονάσιου
Καλλιτεχνική επιμέλεια Βαγγέλης Μπερικόπουλος
Copyright © 2005, για την ελληνική μετάφραση Εκδόσεις Αλκίμαχον
ISBN 960-6623-17-3

Ευχαριστίες αποδίδονται στους κάτωθι, για την άδειά τους να ανατυπωθεί δημοσιευμένο κατά το παρελθόν υλικό:

James Baldwin Estate Απόσπασμα από το «The Fight: Patterson VS Liston», του Τζέιμς Μπάλντουιν, το οποίο πρωτοδημοσιεύθηκε στην Νάγκετ. Copyright © 1963, by James Baldwin. Αναδημοσιεύθηκε μετά από συμφωνία με το James Baldwin Estate.

Playboy Απόσπασμα από τη συνέντευξη «The Playboy Interview: Muhammad Ali», Οκτώβριος 1964. Copyright © 1964 by Playboy. Αναδημοσιεύθηκε μετά από συμφωνία με το Playboy.

Simon and Schuster Αποσπάσματα από το «Muhammad Ali: His life and Times», του Τόμας Χάουζερ. Copyright © 1991 by Thomas Hauser και Muhammad Ali. Αναδημοσιεύθηκε μετά από συμφωνία με τους Simon and Schuster.

Gay Talese Απόσπασμα από το «The Loser», του Γκέι Ταλέζ. Πρωτοδημοσιεύθηκε στο Esquire. Copyright © 1962 by Gay Talese. Απόσπασμα από το «In Defense of Cassius Clay», του Gay Talese. Πρωτοδημοσιεύθηκε στο Esquire. Copyright © 1966 by Gay Talese. Αναδημοσιεύθηκαν μετά από συμφωνία με τον Συγγραφέα.

The Wylie Agency Απόσπασμα από το «Ten Thousand Words a Minute» του Νόρμαν Μέιλερ. Copyright © 1963 by Norman Mailer. Πρωτοδημοσιεύθηκε στο Esquire. Αναδημοσιεύθηκε μετά από συμφωνία με το The Wylie Agency.

Φωτογραφία του Συγγραφέα © Μπριγκίτ Λα Κομπ
Φωτογραφία εξωφύλλου Χάουαρντ Λ. Μπίνγκχαμ

Εκδόσεις ΑΛΚΙΜΑΧΟΝ
Πολυτεχνείου 12Α - 141 22 Ν. Ηράκλειο
Τηλ.- Fax: 210 2840588
e-mail: info@alkimachon.gr - www.alkimachon.gr

Κανένα μέρος του βιβλίου δεν επιτρέπεται να ανατυπωθεί ή να δημοσιευθεί με οποιοδήποτε σύστημα αναπαραγωγής ή να μεταβιβαστεί με οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτογραφικό ή μαγνητοφώνησης ή κατά οποιοδήποτε άλλον τρόπο, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Περιεχόμενα

Πρόλογος του μεταφραστή.....	6
Πρόλογος Στο Μίσικαν.....	10

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Κεφάλαιο 1 Ένας Υπόγειος Άνθρωπος.....	18
Κεφάλαιο 2 Δύο Λεπτά και Έξι Δευτερόλεπτα.....	43
Κεφάλαιο 3 Ο Κύριος Θυμός και ο Κύριος Γκρίζος.....	59
Κεφάλαιο 4 Ξεγυμνωμένος.....	84

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Κεφάλαιο 5 Ο Κλέφτης Ποδηλάτων.....	94
Κεφάλαιο 6 Η Ευφορία του Εικοστού Αιώνα.....	113
Κεφάλαιο 7 Μυστικά.....	139
Κεφάλαιο 8 Ντόρος.....	158

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Κεφάλαιο 9 Σταυρός και Ημισέληνος.....	176
Κεφάλαιο 10 Το Κυνήγι της Αρκούδας.....	186
Κεφάλαιο 11 «Φάτε τα Λόγια σας!».....	196
Κεφάλαιο 12 Η Μεταμόρφωση.....	217

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

Κεφάλαιο 13 «Σώσε με, Τζο Λούις...».....	232
Κεφάλαιο 14 Πυροβολισμοί.....	245
Κεφάλαιο 15 Η Φουνταριστή Γροθιά.....	263
Κεφάλαιο 16 Τι Σημασία έχει ένα Όνομα;.....	277

Επίλογος Γέροντες Πλάι στη Φωτιά.....	294
Σημειώσεις σχετικά με τις πηγές και ευχαριστίες.....	317

Κεφάλαιο 1

Ένας Υπόγειος Άνθρωπος

25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1962

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ, Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΒΑΡΕΩΝ ΒΑΡΩΝ πακετάρισε τη βαλίτσα του, όπως θα το έκανε ένας πτημένος. Ο Φλόιντ Πάτερσον, παρ' όλη την ταχύτητα των χειρών του, παρ' όλες τις ώρες που περνούσε στο γυμναστήριο, ήταν ο κάτοχος του τίτλου που βασανίστηκε από αμφιβολίες περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στην ιστορία της συγκεκριμένης κατηγορίας πυγμάχων. Υπήρχαν πάντοτε πυγμάχοι οι οποίοι έχαναν συστηματικά, επαγγελματίες αντίπαλοι, πυγμάχοι που πούλαγαν τους αγώνες και άσημοι μαχητές που υπέφεραν όσο κι εκείνος, άντρες που δεν ευχαριστιόταν τη νίκη, παρά μόνο σαν μια περιστασιακή απόδραση από την ήττα και την ταπείνωση. Όμως αυτός ήταν ο πρωταθλητής και, μάλιστα, ο νεαρότερος αθλητής που κατέκτησε ποτέ τον τίτλο.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων εβδομάδων της προπόνησής του, ο Πάτερσον περνούσε τα βράδια ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, σε μια καλύβα στην εξοχή του Ιλινόι, μισοκοιμισμένος, ακούγοντας το δίσκο *Music For Lovers Only** και, αν ήταν τυχερός, φανταζόταν τον εαυτό του να νικά. Έβλεπε τον εαυτό του να πηδά από θέση συσπείρωσης και να χτυπά τον Σόνι Λίστον με την περίφημη «γροθιά του καγκουρό», ένα εναέριο αριστερό κροσέ, που το έριχνε με τόσο μεγάλη αλτική ώθηση, ώστε υπήρχε πάντοτε η πιθανότητα να πεταχτεί πέρα από τον στόχο του, να περάσει μέσα από τα σχοινιά και να προσγειωθεί στα ντυμένα με φανελένια παντελόνια πόδια των αθλητικών συντακτών, οι οποίοι κάθονταν στην πρώτη σειρά. Αν η γροθιά έβρισκε τον στόχο της, όπως είχε συμβεί με τόσους πολλούς αντιπάλους, ο Πάτερσον ήταν ακαταμάχητος. Ίσως να χρειάζονταν να περιμένει λίγο, μέχρι να το ρισκάρει, τουλάχιστον μερικούς γύρους, μέχρι ο Λίστον να αρχίσει να νιώθει την κούραση, αλλά θα έκανε το άλμα την κατάλληλη στιγμή. Μετά θα συνέχιζε ανελέητα, ρίχνοντας κάτω τον μεγαλόσωμο αντίπαλό του με δεξί άπερκατ, δεξί ντιρέκτ και ξανά κροσέ**. Ο Πάτερσον δεν μπορούσε να βασιστεί στη δύναμη ενός και μόνο χτυπήματος, όχι κόντρα στον Λίστον, του οποίου το παρουσιαστικό έδειχνε ότι ήταν φτιαγμένος από σίδηρο. Έπρεπε να βασιστεί στο χάρισμά του, την ταχύτητά του.

Ο Πάτερσον ήξερε ότι έπρεπε να είναι προσεκτικός: το αριστερό ντιρέκτ του Λίστον

---

* «**Music For Lovers Only**»: Δίσκος ρομαντικής μουσικής, του τραγουδιστή (και κωμικού) Τζάκι Γκλίζον, του 1953.

** **Ντιρέκτ, Κροσέ, Άπερκατ**: Οι όροι αναφέρονται σε πυγμαχικά χτυπήματα. Το ντιρέκτ είναι ευθύ χτύπημα, το κροσέ κυκλικό και το άπερκατ σε κάθετη τροχιά, από κάτω προς τα πάνω.

Φλόιντ Πάτερσον, 1954.

ήταν εξίσου δυνατό με το δεξί ενός άλλου πυγμάχου. Σε έναν αγώνα, ο Λίστον είχε χτυπήσει τόσο άσχημα έναν αργοκίνητο διεκδικητή, ονόματι Γουέιν Μπεθία, που, στο τέλος του αγώνα, οι βοηθοί του Μπεθία τον πήγαν σηκωτό στα αποδυτήρια και έβγαλαν επτά δόντια από την προστατευτική μασέλα του. Το αυτί του έσταξε αίμα. Ο αγώνας είχε διαρκέσει πενήντα οκτώ δευτερόλεπτα. Ο Πάτερσον έπρεπε να μείνει ψύχραιμος. Θα πυγμαχούσε με καλή τεχνική, θα απέφευγε το αριστερό ντιρέκτ του Λίστον με κίνηση του κεφαλιού προς το εσωτερικό του χτυπήματος και θα έδινε χτυπήματα στο σώμα.

«Πίστευα ότι θα μπορούσα πραγματικά να νικήσω τον Λίστον» μου είπε ο Πάτερσον, περίπου σαράντα χρόνια μετά. «Ακόμη και *τώρα* το σκέφτομαι και φαντάζομαι ότι θα βρω έναν τρόπο να τον νικήσω. Δεν είναι αστείο;»

Όμως οι πιθανότητες δεν ήταν με το μέρος του Πάτερσον. Ο Κας Νταμάτο, μέντοράς του από τότε που άρχισε να πυγμαχεί, σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, κατάφερε να αποφεύγει επί χρόνια αυτόν τον αγώνα, προτιμώντας να βρίσκει ευκολότερους αντιπάλους για τον Πάτερσον. Ο Νταμάτο, που έμοιαζε με διασταύρωση ανάμεσα στον Ρωμαιο αυτοκράτορα Αδριανό και τον Τζίμι Κάγκνεϊ*, εκμεταλλευόταν τα μέσα που είχε στον χώρο των αθλητικών αρθρογράφων, για να διοχετεύσει ηθικολογικές διακηρύξεις σχετικά με τις διασυνδέσεις του Λίστον με τη Μαφία. Μιλούσε σαν υπάλληλος του τμήματος κοινωνικής πρόνοιας και αναφερόταν στην ανάγκη του Λίστον να επανενταχθεί στην κοινωνία, να αποδείξει ότι ήταν πολιτισμένος άνθρωπος και να παραμείνει έτσι, αν ήθελε να μπορέσει κάποτε να διεκδικήσει τον τίτλο. Όμως ο Πάτερσον γνώριζε καλά ότι ο Νταμάτο πίστευε πως ο αθλητής του δεν είχε την παραμικρή πιθανότητα, αν βρισκόταν αντιμέτωπος με τον Λίστον. Και ο Νταμάτο δεν ήταν ο μόνος που είχε αυτή την άποψη. Μερικοί από τους προκατόχους του τίτλου, μεταξύ αυτών ο Ρόκι Μαρσιάνο και ο Τζο Λούις, που ήρθαν στο Σικάγο για τον αγώνα, μόλις βγήκαν από το αεροπλάνο, άρχισαν να λένε στους δημοσιογράφους ότι ο διεκδικητής του τίτλου παραήταν δυνατός και σκληρός, για να χάσει από τον Πάτερσον.

Φυσικά, σχεδόν οι πάντες υποστήριζαν τον Φλόιντ, όμως η στήριξη είχε να κάνει καθαρά με συναισθηματικούς παράγοντες. Οι δημοσιογράφοι συμπαθούσαν τον Πάτερσον, γιατί ήταν πάντοτε συνεργάσιμος, τόσο θετικός και ευγενικός. Ο Εθνικός Σύνδεσμος για την Πρόοδο των Εγχρώμων υποστήριζε τον Πάτερσον, γιατί ήταν υπέρμαχος των πολιτικών δικαιωμάτων, αντιρατσιστής, υποστηρικτής των μεταρρυθμίσεων, σε αντίθεση με τον Λίστον, έναν πρώην κακοποιό, ο οποίος, σύμφωνα με όλες τις εφημερίδες, αποτελούσε «κακό πρότυπο για τη νεολαία της Αμερικής». Η πρόβλεψη του Τζάκι Ρόμπινσον, ότι ο Πάτερσον θα «κατεδάφιζε» τον Λίστον, βασιζόταν μάλλον σε ευσεβείς πόθους πολιτικής φύσεως, παρά σε γνώση του αθλήματος της πυγμαχίας. Ο Πάτερσον ήθελε, όπως πάντοτε, να είναι δίκαιος, να βοηθήσει, να πράξει το σωστό. Ο Λίστον ήταν, για πολύ καιρό, στην κορυφή της λίστας των διεκδικητών.

---

* Τζέιμς Κάγκνεϊ (1899 – 1986): Αμερικανός ηθοποιός, που έγινε διάσημος σε ρόλους σκληροτράχηλων γκάνγκστερ, κυρίως σε ταινίες του Χόλιγουντ, της δεκαετίας του '30 και του '40.

Πράγματι, είχε πάει στη φυλακή για ένοπλη ληστεία, αλλά είχε εκτίσει την ποινή του και δικαιούνταν μια ευκαιρία. Ο Πάτερσον έβαζε το δικό του λιθαράκι για τον κοινό σκοπό της κοινωνικής κινητικότητας. «Ο Λίστον έχει πληρώσει για τα εγκλήματά του» είπε. «Αν καταφέρει να κερδίσει τον τίτλο, όλα τα καλά του στοιχεία θα ανεβούν στην επιφάνεια. Πιστεύω ότι θα δείτε έναν Λίστον εντελώς νέο και αλλαγμένο.»

Για τη συγκεκριμένη περίοδο, ο Λίστον δεν ήθελε να εκδηλώσει καμιά μορφή εκτίμησης. «Θέλω να τον ισοπεδώσω με φορτηγό» ήταν η δήλωση που έκανε.

Έτσι, με την ήπια καρφωμένη στο μυαλό του, ο Πάτερσον έκανε τις ετοιμασίες του. Γέμισε προσεκτικά τον σάκο του και μια μικρή βαλίτσα με ρούχα, φαγητό και μία μεταμπίεση - ένα μουστάκι και μία γενειάδα φτιαγμένα ειδικά για εκείνον. Αν κέρδιζε, θα συναντούσε, φυσικά, τους δημοσιογράφους και θα επέστρεφε στο ξενοδοχείο για το νικητήριο πάρτι. Αν όχι, θα έφευγε μεταμφιεσμένος από το στάδιο Κομίσκι Παρκ και θα οδηγούσε μέσα στη νύχτα, μέχρι να φτάσει στις εγκαταστάσεις όπου έκανε προπόνηση, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης.

Έτσι ήταν πάντοτε τα πράγματα με τον Φλόιντ. Ο φόβος και κυρίως ο φόβος της ήττας τον κατέτρωγε διαρκώς. Μπορούσε δικαιωματικά να αυτοαποκαλείται ο πιο μάγκας στον πλανήτη, όμως δεν το πολυίστευε. Ήταν πρωταθλητής με τον ίδιο τρόπο που ήταν πρόεδρος ο Τσέστερ Α. Άρθουρ*. «Δεν είμαι κανένας σπουδαίος πρωταθλητής» συνήθιζε να λέει «είμαι απλώς πρωταθλητής.» Κάποιοι είχαν αναρωτηθεί μήπως ο Φλόιντ παραήταν ευαίσθητος, μήπως ήταν ένας νευρωτικός με σορτσάκι. Κάποιοι δημοσιογράφοι από την Αγγλία, μάλιστα, άρχισαν να τον αποκαλούν *Φρόιντ* Πάτερσον.

Είχε πολλούς λόγους για να αμφισβητεί τον εαυτό του. Μέχρι τότε, ο Πάτερσον είχε σταθεί τυχερός, κερδίζοντας τον τίτλο, το Νοέμβριο του 1956, από τον Άρτσι Μουρ. Ο Μουρ ήταν σπουδαίος τεχνίτης, αλλά, όπως και ο Πάτερσον, ήταν μάλλον μικρόσωμος για πυγμάχος βαρέων βαρών και, την εποχή του αγώνα του με τον Φλόιντ, ήταν ξοφλημένος, αφού είχε πατήσει τα σαράντα. Από τη στιγμή που ο Πάτερσον κέρδισε τον τίτλο, δεν εξέπεμψε ποτέ την αλαζονεία ενός πρωταθλητή βαρέων βαρών. Δεν είχε ποτέ την αναλογούσα υπεροψία. Τα μάτια του ήταν θλιμμένα και ευαίσθητα, θύμιζαν τα ονειροπόλα μάτια ενός εφήβου που τον είχε παρατήσει η καλή του και το σώμα του ήταν νευρώδες, σαν το σώμα ενός εργάτη, ένα σώμα καθ' όλα καλοφτιαγμένο, το οποίο επ' ουδενί, όμως, δεν έμοιαζε άτρωτο.

Στα καλύτερά του, ο Πάτερσον ήταν ένας καλός πυγμάχος των ελαφρών βαρέων βαρών, ο οποίος πήρε βάρος για να ανεβεί στην κορυφαία κατηγορία. Στον μεταξύ τους αγώνα, ο Λίστον ήταν 97 κιλά και ο Πάτερσον σχεδόν 86. Στην πυγμαχία, όταν δύο αντίπαλοι είναι εξίσου ικανοί, συνήθως κυριαρχούν οι νόμοι της φυσικής και, όπως συμβαίνει στη μετωπική σύγκρουση δύο οχημάτων, μεγαλύτερη δύναμη έχει ο πιο μεγα-

* **Τσέστερ Α. Άρθουρ (1829 – 1886):** Αμερικανός πολιτικός, μέλος του κόμματος των Ρεπουμπλικανών, έγινε αντιπρόεδρος, το 1881, επί προεδρίας του Τζέιμς Γκάρφιλντ, και ανέλαβε το αξίωμα του προέδρου μετά τη δολοφονία του Γκάρφιλντ.

λόσωμος πυγμάχος, το φορτηγό. Η φυσική κλίση του Πάτερσον ήταν να γίνει ακόμη πιο αδύνατος. «Αν τον βάζαμε σε δίαιτα» έλεγε ο προπονητής του, ο Νταν Φλόριο, «σύντομα θα είχαμε έναν πυγμάχο μεσαίων βαρών.»

Ο Πάτερσον είχε υπερασπιστεί τον τίτλο του εναντίον πυγμάχων που ούτε κατά διάνοια δεν ήταν δυνατοί όσο ο Λίστον. Ο Νταμάτο του κανόνιζε αγώνες με αθλητές σαν τον Πιτ Ραντεμάχερ, έναν Ολυμπιονίκη που αγωνιζόταν για πρώτη φορά ως επαγγελματίας, και τον Μπράιαν Λόντον, έναν από εκείνους τους στρουμπουλούς Εγγλέζους, που αιμορραγούν ακατάσχετα επάνω στο κλωμό στήθος τους. Ο πιο αξιοσημείωτος αντίπαλος του Πάτερσον, πριν από τον Λίστον, ήταν κάποιος Ρόι Χάρις, από την πόλη Κατ εντ Σουτ του Τέξας. Όπως δεν παρέλειψαν να επισημάνουν οι εφημερίδες (και δεν το παρέλειψαν, γιατί ο ίδιος ο αγώνας δεν υποσχόταν και πολλά, εκτός από τον εξωτισμό του αμερικανικού Νότου), ο Χάρις μεγάλωσε παλεύοντας με αλιγότερες σε έναν βάλτο κοντά στο σπίτι του, ο οποίος ήταν γνωστός ως η Μεγάλη Συστάδα. Επίσης, ανάμεσα στους συγγενείς του συμπεριλαμβάνονταν ένας θεός Κλιβ και τα εξαδέλφια Χόμινι, Κουν και Αρμαντίλο. Εν ολίγοις, ο αγώνας με τον Χάρις δεν ήταν παρά μια παρωδία, που είχε στηθεί για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και, ακόμη κι έτσι, ο Πάτερσον χρειάστηκε δεκατρείς γύρους, για να δώσει ένα τέλος. Ο Λίστον κατέστρεψε τον Χάρις μέσα σε έναν γύρο.

Έτσι, λοιπόν, όσο και να επαναλάμβανε το σενάριο της νίκης στο μυαλό του, όση προπόνηση και να έκανε, ο Πάτερσον ήταν καθ' όλα προετοιμασμένος για να χάσει. Σε πνευματικό και σωματικό επίπεδο, δεν είχε το παραμικρό πλεονέκτημα, στο οποίο θα μπορούσε να βασιστεί. Είχε ηττηθεί από αντιπάλους υποδεέστερους του Λίστον – πρώτα από τον Τζόι Μάξιμ το 1954 και στη συνέχεια, ως πρωταθλητής, από τον Ίνγκεμαρ Γιόχανσον, το 1959. Δεν αντιδρούσε στις ήττες με οργή, όπως έκαναν οι περισσότεροι πυγμάχοι βαρέων βαρών, αλλά έπεφτε σε κατάθλιψη και αποτραβιόταν για μεγάλα διαστήματα. Μετά την ήττα από τον Μάξιμ -μία απόφαση των κριτών η οποία αμφισβητήθηκε- ο Φλόιντ έμεινε κλεισμένος στο διαμέρισμά του για πολλές μέρες. Στον αγώνα με τον Γιόχανσον η ταπείνωση ήταν ακόμη μεγαλύτερη, γιατί πήρε ευρύτερη δημοσιότητα. Υπερασπιζόμενος τον τίτλο του στο Γιάνκι Στέιντιουμ, είχε βρεθεί με την πλάτη στο καναβάτσο ξανά και ξανά, σαν να συμμετείχε σε άγριο καυγά του δρόμου. Ο Πάτερσον ήταν γρήγορος μαχητής, όμως κόντρα στον Γιόχανσον δεν έκανε το παραμικρό. Έμεινε παγωμένος και ο Γιόχανσον, ένας γεροδεμένος Σουηδός μέτριων ικανοτήτων, εξαπέλυσε αυτό που οι προπονητές του αποκαλούσαν με την εκνευριστική προφορά του «κεγαυούς και ασταγή». Μετά το πρώτο νοκ ντάουν, ο Φλόιντ σπκώθηκε από το καναβάτσο και περπάτησε σαν χαμένος προς τη γωνία του. Ο Γιόχανσον έφυγε από την ουδέτερη γωνία*, πλησίασε τον Πάτερσον από πίσω και τον χτύπησε ξαναρίχνοντάς τον κάτω – στην επίθεσή του

---

* **Ουδέτερη Γωνία:** Στους αγώνες πυγμαχίας, οι γωνίες στις οποίες κάθονται οι πυγμάχοι κατά τη διάρκεια της ανάπαυλας, ονομάζονται «κόκκινη» και «μαύρη» γωνία. Οι άλλες δύο γωνίες του ρινγκ ονομάζονται «ουδέτερες». Όταν ένας πυγμάχος ρίξει τον αντίπαλό του νοκ ντάουν, πρέπει να πάει στην πιο απομακρυσμένη ουδέτερη γωνία, μέχρι να μετρήσει ο διαιτητής το νοκ ντάουν.

Ο Ντέιβιντ Ρέμνικ είναι ο εκδότης της New Yorker. Ξεκίνησε την καριέρα του ως αθλητικογράφος για την Washington Post και κέρδισε το βραβείο Πούλιτζερ, το 1994, για το βιβλίο του, *Lenin's Tomb*. Έχει γράψει επίσης, το *Resurrection*, καθώς και μια συλλογή από δοκίμια, το *The Devil Problem and Other True Stories*. Ζει στην Νέα Υόρκη με τη σύζυγο και τα δύο παιδιά του.

“Ένα από τα καλύτερα βιβλία που έχω διαβάσει για την πυγμαχία”

Άλαν Μέισι, *Times Literary Supplement*

“Όπως και ο ίδιος ο Άλι, το βιβλίο είναι έξυπνο, γεμάτο χάρη και χτυπάει απρόσμενα δυνατά”

Κρεγκ Μπράουν, *Mail on Sunday*

“Χρησιμοποιώντας ως άξονά του τον αγώνα μεταξύ Κλέι και Λίστον και τοποθετώντας τον Μοχάμετ Άλι σε ένα ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο, ο Ντέιβιντ Ρέμνικ οικοδομεί μία αφήγηση που θυμίζει πολύ τον ίδιο τον Άλι: δαιμόνια, μεγαλόκαρδη, ακαταμάχητη. Κάνει τη δουλειά του τόσο καλά, που θα έλεγε κανείς ότι αυτό που κάνει είναι τέχνη.”

Τόνι Μόρισον

«Είχα έρθει να συναντήσω τον Άλι στο Μίσιγκαν, γιατί ήθελα να γράψω για τον τρόπο με τον οποίο είχε δημιουργήσει τον εαυτό του στις αρχές της δεκαετίας του '60, τον τρόπο με τον οποίο ένα ψηλό, άχαρο παιδί από το Λούιβιλ κατάφερε να γίνει μία από τις πιο εκρηκτικές προσωπικότητες της αμερικανικής ιστορίας, ένας άνθρωπος που άφησε το σημάδι του στην εποχή του και ταυτόχρονα, καθορίστηκε από αυτήν. Με το όνομα Κάσιους Κλέι, μπήκε στον κόσμο της επαγγελματικής πυγμαχίας, σε μια εποχή που όλοι θεωρούσαν ότι ένας μαύρος πυγμάχος έπρεπε να αντιμετωπίζει με σεβασμό τις ευαισθησίες των λευκών και να παριστάνει τον ευγενή και αβρό μαχητή σε ένα κόσμο, όπου στον Νότο κυριαρχούσαν οι νόμοι του Τζιμ Κρόου και στον Βορρά η υποκρισία.

Ως αθλητής, υποτίθεται ότι έπρεπε να παραμείνει αμέτοχος στις κοσμογονικές αλλαγές που συντελούνταν γύρω του, σε πολιτικό και φυλετικό επίπεδο. Ο Κλέι, όχι μόνο αντέδρασε στις ανακατατάξεις αυτές, αλλά αντέδρασε με τρόπο τέτοιο που εξόργισε τους πάντες, από τους λευκούς ρατσιστές, μέχρι τους επικεφαλής του Εθνικού Συνδέσμου για την Πρόοδο των Έγχρωμων. Άλλαξε τη θρησκεία και το όνομά του και ανακήρυξε τον εαυτό του ελεύθερο από κάθε λογής προδιαγραφές και προσδοκίες. Ο Κάσιους Κλέι έγινε ο Μοχάμετ Άλι.

Σήμερα, σχεδόν όλοι οι Αμερικανοί περιβάλλουν τον Άλι στο μυαλό τους με ένα μείγμα στοργής και συγκίνησης –κατά παράδοξο τρόπο, ήταν ένας μαχητής που κατέληξε να συμβολίζει την αγάπη– όμως αυτή η μεταστροφή στην κοινή γνώμη συντελέστηκε πολύ αργότερα από την περίοδο της αυτοδημιουργίας του Άλι, την περίοδο των αρχών της δεκαετίας του '60, κατά την οποία διαδραματίζεται τούτη η ιστορία.»

ISBN 960-6623-17-3

9 799606 623171